

РЕШЕНИЕ

№ 3630

гр. София, 30.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **11466** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и бщините за вреди.

Съдът е сезиран с искова молба от [фирма] срещу Агенция „Митници”, с претенция за обезщетение за имуществени вреди в размер на 50 400 лева, заедно със законните лихви върху тази сума, считано от 29.11.2009 г. Като основание за претенцията се сочи издадено от началника на Митница – В. **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 773/05.10.2006 г.** (л. 6 от делото), с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“, за нарушение по чл. 234 от Закона за митниците и е постановено отнемане в полза на Държавата, на стойки за климатици – 5 996 комплекта, които са били предназначени за дружеството, поставени под режим „внос“ и декларирани с Единен административен документ (ЕАД) № 2005/4-4487, от 26.07.2006 г. С Решение № 1775/03.08.2007 г. по НАХД № 6021/2006 г. на Варненския районен съд, влязло в законна сила на 30.11.2007 г., по жалба на дружеството НП № 773/05.10.2006 г. било отменено. Ищецът твърди още, че: след връщането им, комплектите стойки за климатици били „бракувани, тъй като поради дългия им престой в склад на митницата и неправилното им съхранение“ били „ръждясали и негодни за употреба“; преди пристигането на въпросната доставка е сключил „няколко поредни договора за продажба на посочените стоки, както следва: на 15.05.2006 г. с [фирма], за 1 500 броя стойки за климатици, на стойност 10 500 лева; на 24.05.2006 г. с [фирма], за 2 500 броя на стойност 17 500 лева; на 26.05.2006 г. с Ц.

А. Д., за 2 000 броя, на стойност 14 000 лева. Сочи, че поради неизпълнение в срок на така поетите договорни задължения [фирма] е претърпяло имуществена вреда в размер на 50 400 лева, „представляваща стойността от сключените и неизпълнени договори“, макар сборът от сумите, които е посочил като цени на договорите да е 42 000 лева. Не уточнява, каква е причината за разликата. В съдебното производство е представяван от адвокат, който поддържа исковата молба. За доказване на претенцията ангажира свидетели, които са разпитани от Съда. Претендира възстановяване на разноски за водене на делото. Представил е и писмена защита.

Упълномощеният за ответника Агенция „Митници“ юрисконсулт оспорва исковата молба, както по отношение основанията, така и по отношение размера на претенцията. В условията на насрещно доказване ангажира показания на свидетели – митнически служители, за установяване на това, в какви условия са били съхранявани отнетите стоки и в какво състояние са върнати на ищеца. Желаете юрисконсултско възнаграждение и също представя писмено становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази характера на производството от процесуална страна, както и заявените в исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, приема следното.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ, доколкото претенцията за имуществени вреди е обвързана с издадено от административен орган – началникът на Митница – В., представляваща „административно звено в структурата на Агенция „Митници“ (чл. 29, ал. 1 от У. правилник на Агенцията), която е юридическото лице (чл. 3, ал. 1 от устройствения правилник), по смисъла на чл. 205 АПК. По същество, исковата претенция е неоснователна и недоказана.

Исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203, ал. 1, ал. 2), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са в кумулативна връзка, а именно: причинена вреда; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата; незаконосъобразният акт, действието или бездействието да са при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска е (чл. 204, ал. 1, ал. 4 АПК) административният акт да е отменен по съответния ред.

За процесния случай е безспорно, че издаденото от началника на Митница-В. НП № 773/05.10.2006 г. (л. 6 от делото), с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“, за нарушение по чл. 234 от Закона за митниците и е постановено отнемане в полза на Държавата, на стойки за климатици – 5 996 комплекта, е било отменено от Съда, след проведено по реда на чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания оспорване пред Варненския районен

съд. Ответникът не оспорва, че стойките за климатици са били отнети по надлежния ред и са престояли в негов склад, преди да бъдат върнати на „С.“ Е., но не признава да си били увредени и негодни за употреба, в резултат на съхранението в този склад. В случая обаче не е налице съществен елемент от очертания по – горе фактически състав, за да бъде ангажирана отговорност за Държавата на основание чл. 1 ЗОДОВ, да репарира на „С.“ Е. имуществени вреди (ако има такива), поради това че стоките са били отнети с наказателно постановление, което е отменено впоследствие като незаконосъобразно. Това е така, защото, издавайки НП началникът на Митница – В., макар да е административен орган (§ 1, т. 1 ДР АПК) не е осъществил административна дейност, по смисъла на чл. 1 ЗОДОВ. С наказателното постановление съответният овластен за това орган, съобразявайки се с процесуалните норми на ЗАНН на практика повдига административнонаказателно обвинение, което преди това е било предявено със съставянето на акт за установяване на извършено административно нарушение. Така, посредством издаването на наказателното постановление се реализира директно административнонаказателна репресия, по отношение на виновното лице, което е пренебрегнало изискванията на конкретна материалноправна норма – в случая чл. 234, ал. 1, т. 1 от Закона за митниците. Именно поради това постановлението обективира акт на правораздаване, осъществяван от административен орган, който обаче не извършва по този начин административна дейност, свързана с издаването на индивидуални административни актове, по смисъла на чл. 21 АПК. С оглед на това и наказателното постановление не представлява акт по чл. 21 АПК, съответно – претенцията за вреди, произтичащи от НП не може да бъде предявена по реда на чл. 203, ал. 1 АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ. Основанието по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е свързано само с административни актове, издавани в административно производство по реда на АПК. Редът за издаването и обжалването на наказателните постановления е регламентиран в ЗАНН, който се явява специален, по отношение установяването на административни нарушения и налагането на административни наказания. По аргумент за противното, производство за обезщетяване за вреди, свързани с НП не следва да се развива по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ. Само на това основание исковата молба подлежи на отхвърляне.

За изчерпателност на мотивите Съдът намира за необходимо да посочи още, че счита за недоказан иска в частта относно пропуснатите ползи. Представените договори с потенциални купувачи на стоките сами по себе си не доказват, че именно одържавените стоки са били предназначени да изпълнят задълженията по тези договори, както и че същите договори са действителни, доколкото нямат достоверни дати на сключване. Не бяха представени доказателства, като например: търговска кореспонденция (покани, запитвания), предявени претенции за неизпълнение на договорите и пр., с които ищецът [фирма] да установи, че не е изпълнило задълженията си да продаде именно на посочените в договорите лица, точно стоките, предмет на процесното НП.

Исковата претенция, като неоснователна и недоказана подлежи на отхвърляне от Съда. При този изход на съдебния спор ищецът дължи да заплати възнаграждение на юрисконсулта – процесуален представител на ответника. Това възнаграждение следва да бъде определено на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. чл. 36, ал. 2 ЗАдв., вр. чл. 8 и чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, в размер на 2 042 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 143, ал. 4, вр.

чл. чл. 203 – 205 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ изцяло, като неоснователен и недоказан предявения от [фирма] срещу Агенция „Митници” иск за обезщетение за имуществени вреди, в размер на 50 400 лева, заедно със законните лихви върху тази сума, считано от 29.11.2009 г.

ОСЪЖДА [фирма] – ЕИК:[ЕИК], със седалище: [населено място], Столична община, Район „Л.”, [улица], представлявано от управителя М. В. Г. – ЕГН: [ЕГН], да заплати на Агенция „Митници” юрисконсултско възнаграждение, в размер на 2 042 лв. (две хиляди, четиридесет и два лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: